

La ficció ens mostra molts homes, però sovint s'ha oblidat del seu rol com a pares.

Aquesta guia vol ajudar les famílies a mirar aquestes representacions amb sentit crític per facilitar converses sobre valors, emocions i models de paternitat.

# PARES

# DE CONTE

Una guia per mirar els pares de ficció  
amb perspectiva de gènere



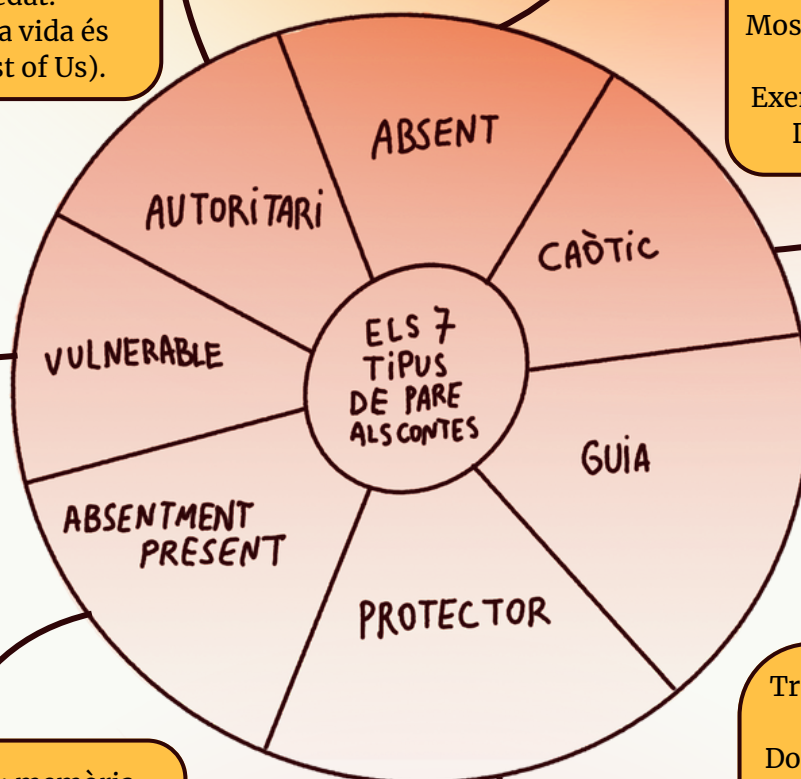
# ELS 7 ARQUETIPS DE PARES

Prioritza el control, l'ordre i l'obediència.  
La seva manera d'estimar pot generar distància emocional.  
Exemples: Rei Tritó (La Sireneta), Tywin Lannister (Game of Thrones).

Físicament o emocionalment lluny.  
Activa la recerca d'altres figures de suport i significat.  
Exemples: Darth Vader (Star Wars), Nobisuke Nobi (Doraemon)

Mostra emocions, dubtes i fragilitats.  
Es deixa transformar i connecta des de l'honestetat.  
Exemples: Guido (La vida és bella), Joel (The Last of Us).

Entranyable, humà i desordenat.  
S'equivoca sovint, però hi és.  
Mostra que la paternitat també és confusió i aprenentatge.  
Exemples: Homer Simpson, Phil Dunphy (Modern Family).



No hi és, però pesa: memòria, llegat, ombra o ideal.  
Influeix profundament en l'imaginari del fill o la trama.  
Exemples: James Potter (Harry Potter), l'oncle Ben (Spiderman).

Cuida, vigila i posa la seguretat per davant de tot.  
A vegades protegeix tant que limita l'autonomia de l'infant.  
Mufasa (El Rei Lleó), Marlin (Buscant en Nemo).

Transmet saviesa, acompanya i ensenya sense imposar.  
Dona eines perquè l'infant creixi amb criteri propi.  
Exemples: Mr. Miyagi (Karate Kid), Gepetto (Pinocho).

## Per reflexionar junts

- Quin d'aquests arquetips apareix més sovint a les històries que consumim en família?
- Com afecta aquest model a la manera com entenem la paternitat a la vida real?

# EL TEST DE PAPAMBTOMÀQUET

Com sabem si un pare a un conte, una sèrie o una pel·lícula és actiu i present? La ficció és plena de pares heroics, autoritaris, i altres que no hi son.

**Però... què fa que un pare sigui present?**

El *Test de Papambtomàquet* proposa tres criteris molt simples per mirar els papas amb uns ulls nous, veureu que és difícil veure aquests trets a les ficcions que coneixem...

1

## Fa tasques de cures o de suport emocional

Cuina, acompanya, consola, es preocupa, es responsabilitza. Ho fa perquè cal, no perquè sigui excepcional.

2

## Mostra vulnerabilitat o afecte de manera explícita

Demana ajuda, diu "t'estimo", plora, dubta, s'emociona. No té por de ser humà.

3

## Comparteix temps real i escolta de debò

Juga, conversa, fa espai a la veu de l'infant. Més presència que heroïtat.

- Si en compleix 2, podem dir que és un pare actiu i present.
- Si en compleix 3, és un autèntic *paràs*: un pare que hi és de veritat.

### Per reflexionar junts

- *Aquest pare de la història que estem mirant... passa el test? Per què?*
- *Quina escena mostra millor la seva manera d'estimar o cuidar la canalla?*

## Per reflexionar amb la canalla

- 1. Podem parlar de les nostres emocions a través dels personatges**  
“Com creus que es deu sentir aquest papa?” pot ajudar l’infant a reconèixer i expressar les seves pròpies emocions, o a alimentar l’empatia.
- 2. Mirar allò que es fa bé... i allò que es pot fer diferent**  
Cap pare —real o de ficció— és perfecte.  
Conversar sobre els encerts i els errors normalitza l’aprenentatge i la imperfecció.
- 3. Relacionar la ficció amb la vida real**  
De vegades, un personatge pot recordar-nos algú proper, o una història ens pot servir per parlar d’una situació familiar de la que ens costa parlar.
- 4. Imaginar alternatives**  
“Què hauria pogut fer aquest pare per ajudar millor?”  
Donar veu a l’infant i validar-la reforça el pensament crític i l’empatia.



Aquesta guia ha estat elaborada el desembre de 2025 per Dani Farràs Berdejo  
[@papambtomaquet](#)

amb el finançament de: